

likem posestvu. Kako si bil, dragi Franc, priljubljen, se je videlo že dne 18. in 19. septembra, ko so množice ljudstva hitele k mrtvašnici, da ti z venci in šopki posteljejo tvoj zadnji dom. Nobeno oko ni ostalo suho, ko so se v sredo zjutraj zbrali otroci na prijaznem očetovem domu s sorodniki in veliko množico ljudstva ter šli v procesijo za križem med glasnim ihtenjem in molitvijo rožnega venca, da še ponesejo truplo dragega Franceka iz mrtvašnice k sv. maši. Počivaj v miru, dragi Franc, žalujčim staršem, bratom in sestram naše iskreno sožalje!

Sv. Ana v Slov. goricah. Kam gremo v nedeljo dne 8. oktobra, popoldne? V Lokavce pri Zgornjem Cmureku, ker tam bo nova kapelica blagoslovljena na čast Srcu Marijine-mu. Zato, vneti častilci Srca Marijinega, udeležimo se slavnosti! Ob dveh popoldne gre procesija, ki jo vodi g. župnik, od občinske kaple v Lokavce k Rajšpovi novi kapelici.

Ščavnica pri Gornji Radgoni. Še vedno se veselo ogleduje po Ščavniški dolini prijazen Hamlerjev dom tam na solnčnem hribu nad šolo, le srca njegovih prebivalcev se krčijo od neme žalosti. Umrli jim je oče, ki je bil svoji rodbini s prirojenim vedro naravo kakor solnce veselja. V torek dne 26. septembra ga je iznenada zadela možganska kap, padel je v nezavest ter se po treh dneh nepopisnih muk predramil pred svojim večnim Sodnikom. V nedeljo dne 1. oktobra so ga spremili sorodniki in sosede k Sv. Petru. Množica pogrebcev je s solzami rosila svežo gomilo, ko je govoril g. župnik Gaberc v slovo besedo o katoliškem možu, ki živi po jasnih načelih, zvest svojemu verskemu prepričanju, v ljubezni do božjega Srca, ki ga je gotovo prištel med svojo izvoljence. — Spet bo teklo po uglasjenem potu vsakdanje življenje med Ščavničani, le selski pismonoša, ki je skozi 20 let pri skromnem plačilu, pa vendar zadovoljno opravljal svojo službo, se s svojim ljubeznivim smehljajem in z dovtipno besedo ne bo nikoli več oglašal med svojimi sosedi. Naj uživa veselje pri Bogu!

Sv. Urban pri Ptuj. Kruta smrt je ugrabila iz naše srede dobrega in uglednega gospodarja Antona Kramberger iz Levanje. Kratka bolezen, ki jo je prenašal res s krščansko potrpežljivostjo, je naenkrat presekala nit nje-

Nameščenci, nameščenke!

Volitve v Delavsko zbornico bodo 22. oktobra. Naša lista nosi naslov:

Združeni zasebni in trgovski nameščenci Slovenije.

Med kandidati je iz Štajerske na drugem mestu g. Žebot Franjo, bivši poslanec in zastopnik Vzajemne zavarovalnice v Mariboru. Med namestniki je na prvem mestu g. dr. Frano Vatovec, urednik »Slovenca« v Mariboru.

govega mladega in delavnega življenja. Kot član Apostolstva mož je živel in umrl kot vzgleden kristjan. Njegova hiša je bila na stečaj odprta krščanskim listom in hiša, kamor je duhovnik rad zahajal, kjer je bilo srce vneto za vse dobro. Kakšna škoda za ves okoliš ko bi tako rabili značajnih mož, ki imajo potrebno hrbenico in niso trs, ki jih vsak veter sladke besede zamaže. Pokojniku pa, ki je živel za Boga, želimo mir v Bogu!

Noršinci pri Ljutomeru. Milo so zadoneli zvonovi dne 22. septembra naše župnijske cerkve ter naznanili smrt vdove posestnice Marije Stih, rojene Herič iz Noršinec. V visoki starosti 83 let jo je Vsemogočni iz doline solz poklical v nebeški raj. V svojem življenju in trpljenju na kmečki grudi ni poznala bolezní: naposled pa ji je spodjedla zahrtna bolezen nit življenja. Imela je za vsakogar odprte roke, koji je tiral na vrata ter bila priljubljena pri vseh, ki so jo poznali. Ko smo kljub slabemu vremenu stali v obilnem številu ob tvoji gomili in ihteli v žalosti s tvojimi dragimi sestrami, otroki in rodbino, smo se spomnili besed, da svet križi nam govori, da anidemo se nad zvezdami!

Sv. Bolek pri Središču. Iz našega kraja poroča »Jutro« z dne 24. 9. 1933, da je društvo »Lipa« s sodelovanjem Društva kmečkih fantov in deklet priredilo v nedeljo dne 17. sept. prosvetni praznik, ki je bil po zadržanju poročila posvečen delu in življenju naših viničarjev in vinogradnikov. Na celi prireditvi, ki je bila obiskana le po največ od maloštevilnih članov Društva kmečkih fantov in deklet, pa

ni bilo niti z eno besedo omenjeno delo in življenje viničarjev in vinogradnikov. Predsednik društva »Lipa« je čital o zaščiti prebivalstva v zaledju za primer plinske vojne, za njim pa je govoril inž. Lupša o deželi belega slona. Čudno se je nekaterim zdelo, ki so pričakovali res kaj posebnega o svojem delu in življenju, a se jim je govorilo povse o nekem, ki nima prav nobenih zvez z delom in življenjem naših viničarjev in vinogradnikov in so radi tega predčasno zapustili prireditve. Središčani pa, ki so popoldne priredili pavski koncert, si bodo v bodoče tudi zapomnili, da ne bodo hodili prirejat koncertov k Sv. Boleku, ko si isto lahko brez Bolekčianov, ki se koncerta udeležili niso, privoščijo doma v Središču.

Sv. Jurij ob južni žel. okolici. Stanko Golobgranc, posestnik graščine na Blagovni, izjavljam, na nisem nikdar podpisal nikake izjave za sedanjega župna g. Klajnšeka in so radi tega vse takšne govorice neutemeljene in lažnjive. Blagovna, dne 30. septembra 1933. Stanko Golobgranc.

Prevorje. V četrtek, dne 21. septembra je bil dan veselja vseh župljanov, in sicer radi tega, ker je bil ta dan prihod našega tako težko pričakovanega dušnega pastirja. Ob 5. uri popoldne so zabobneli možnarji in zazvonili zvonovi na mogočnem gričku cerkve sv. Anje ter naznanjali prihod. Sprejem je bil na podnožju grička sv. Anje. Prvi je pozdravil novodošlega g. župnika g. župnik iz Zagorja pri Planini, nato je pozdravila šolska mladina in podarila šopke prevorskih jesenskih cvetic. G. župnik se je pristrčno zahvalil za sprejem ter vabil župljane k spolnjevanju verskih dolžnosti. Za tem je bila procesija v cerkev, kjer se je vršila popoldanska služba božja z blagoslovom. Najpristrčnejšo zahvalo moramo izreči g. župniku Primožiču iz Zagorja, ki je kot namestnik provizorja dolgih 23 mesecev hodil na Prevorje opravljat službo božjo ter tudi kljub preobilnemu delu in mnogokrat slabemu vremenu katehetsko službo v šoli. Našemu novemu g. župniku pa kličemo, naj ga Bog ohrani zdravega mnogo let, da bo plodnosno deloval v vinogradu Gospodovem.

Sv. Ema ob Sotli. Letošnja pobožnost Večne molitve se je vsled skrbi nadomestnih gg. duhovnikov ob veliki udeležbi faranov z veliko

golazen. Krog glavne- ga kipa gori na stotine maslenih svetilk. Višek maslene svečanosti tvori prihod samostanskega opata, ki pregleda maslene kipe in na tisoče romarjev se vrže na tla in vstrajajo v tem položaju, dokler se ne vrne opat po ogledu v svojo palačo. Njegov obhod je znamenje za veselje, ples ter krič. Vsled izdihavanja tisočih in tisočih množic se zažene masleni kipi ta- ti in kmalu preostanejo od prvotno visokih in ponosnih maslenih junakov le še veliki kupi cedečega se masla.

Zahtevajte povsod »Slov gospodarja«.

Lepa strela to! Jaz že vem — že vem — kakšna strela je bila to —

Oddrsal je od naju in zopet začel klicati:

»Tonček! Tonček!

»Grozno!« je rekla Erika in se nenadoma spustila v jok. »To nesrečno sankanje —

»Erika!« sem rekel strogo, »ne govorite več te neumnosti! Prepametni ste, da bi govorili kaj takega. Naše nedolžno sankanje s temi tragedijami, katerih korenine so mnogo globlje, prav nič nima opraviti.«

Peljal sem jo z dvorišča na cesto. Tedaj sva zagledala žensko, ki je slonela na plotu na oni strani ceste.

Šipčeva Lizika.

Na njo ves ta večer nisem mislil.

»Lizika, kaj pa delate tukaj?«

Pogledala naju je z blodnimi očmi.

»Ali je on — ali je on — ali je on zažgal? Zakaj pa ga kliče oče kar naprej?«

»Lizika, kdo je zažgal, tega nihče ne ve. Jaz mislim, da je udarila v žago strela.«

»Strela? Ne!«

»Lizika, pojdite domov. Škoda vas je za Tončeta!«

»Škoda?« je trudno ponovila. »Že lahko res! Če on zaradi take deklinje —

Vrata pri štacuni so se odprla. Na prag je stopila Lizikina mati.

»Ali je že zopet zunaj? Petkrat sem že šla po njo. Moj Bog, taka nesreča!«

Brez svoje volje je odšla deklica v hišo. Mati nama je rekla:

»Danes kar ni šla od okna, vedno je gledala, kdaj se bo prisankal Tonček mimo. Zato je prepozno šla gori h križu. Večna luč je ugasnila, in tako je prišla nesreča. Toda ne pravite nikomur tega!«

»Ali luč sedaj zopet gori?«

»Gori!« je rekla žena in si pokrila z rokami obraz.

Sedmo poglavje.

Najtemnejši gozd.

Prišel nama je naproti nadučitelj in je prevzel Eriko. Nato sem taval sam domov.

likem posestvu. Kako si bil, dragi Franc, priljubljen, se je videlo že dne 18. in 19. septembra, ko so množice ljudstva hitele k mrtvašnici, da ti z venci in šopki posteljejo tvoj zadnji dom. Nobeno oko ni ostalo suho, ko so se v sredo zjutraj zbrali otroci na prijaznem očetovem domu s sorodniki in veliko množico ljudstva ter šli v procesijo za križem med glasnim ihtenjem in molitvijo rožnega venca, da še ponesejo truplo dragega Franceka iz mrtvašnice k sv. maši. Počivaj v miru, dragi Franc, žalujočim staršem, bratom in sestram naše iskreno sožalje!

Sv. Ana v Slov. goricah. Kam gremo v nedeljo dne 8. oktobra, popoldne? V Lokavce pri Zgornjem Cmureku, ker tam bo nova kapelica blagoslovljena na čast Srcu Marijinega. Zato, vneti častilci Srca Marijinega, udeležimo se slavnosti! Ob dveh popoldne gre procesija, ki jo vodi g. župnik, od občinske kaple v Lokavce k Rajšpovi novi kapelici.

Ščavnica pri Gornji Radgoni. Še vedno se veselo ogleduje po ščavniški dolini prijazen Hamlerjev dom tam na solnčnem hribu nad šolo, le srca njegovih prebivalcev se krčijo od neme žalosti. Umrli jim je oče, ki je bil svoji rodbini s prirojenim vedro naravo kakor solnce veselja. V torek dne 26. septembra ga je iznenada zadela možganska kap, padel je v nezavest ter se po treh dneh nepopisnih muk predramil pred svojim večnim Sodnikom. V nedeljo dne 1. oktobra so ga spremili sorodniki in sosede k sv. Petru. Množica pogrebcev je s solzami rosila svežo gomilo, ko je govoril g. župnik Gaberc v slovo besedo o katoliškem možu, ki živi po jasnih načelih, zvest svojemu verskemu prepričanju, v ljubezni do božjega Srca, ki ga je gotovo prištel med svojo izvoljence. — Spet bo teklo po uglasjenem potu vsakdanje življenje med ščavničani, le selski pismonoša, ki je skozi 20 let pri skromnem plačilu, pa vendar zadovoljno opravljal svojo službo, se s svojim ljubeznivim smehljajem in z dovtipno besedo ne bo nikoli več oglašal med svojimi sosedi. Naj uživa veselje pri Bogu!

Sv. Urban pri Ptuj. Kruta smrt je ugrabila iz naše srede dobrega in uglednega gospodarja Antona Kramberger iz Levanje. Kratka bolezen, ki jo je prenašal res s krščansko potrpežljivostjo, je naenkrat presekala nit nje-

Nameščenci, nameščenke!

Volitve v Delavsko zbornico bodo 22. oktobra. Naša lista nosi naslov:

Združeni zasebni in trgovski nameščenci Slovenije.

Med kandidati je iz štajerske na drugem mestu g. Žebot Franjo, bivši poslanec in zastopnik Vzajemne zavarovalnice v Mariboru. Med namestniki je na prvem mestu g. dr. Frano Vatovec, urednik »Slovenca« v Mariboru.

govega mladega in delavnega življenja. Kot član Apostolstva mož je živel in umrl kot vzgleden kristjan. Njegova hiša je bila na stečaj odprta krščanskim listom in hiša, kamor je duhovnik rad zahajal, kjer je bilo srce vneto za vse dobro. Kakšna škoda za ves okoliš ko bi tako rabili značajnih mož, ki imajo potrebno hrbenico in niso trs, ki jih vsak veter sladke besede zamaže. Pokojniku pa, ki je živel za Boga, želimo mir v Bogu!

Noršinci pri Ljutomeru. Milo so zadoneli zvonovi dne 22. septembra naše župnijske cerkve ter naznanili smrt vdove posestnice Marije Stih, rojene Herič iz Noršinec. V visoki starosti 83 let jo je Vsemogočni iz doline solz poklical v nebeški raj. V svojem življenju in trpljenju na kmečki grudi ni poznala bolezní: naposled pa ji je spodjedla zahrbtna bolezen nit življenja. Imela je za vsakogar odprte roke, koji je tikal na vrata ter bila priljubljena pri vseh, ki so jo poznali. Ko smo kljub slabemu vremenu stali v obilnem številu ob tvoji gomili in ihteli v žalosti s tvojimi dragimi sestrami, otroki in rodbino, smo se spomnili besed, da svet križi nam govori, da anidemo se nad zvezdami!

Sv. Bolek pri Središču. Iz našega kraja poroča »Jutro« z dne 24. 9. 1933, da je društvo »Lipa« s sodelovanjem Društva kmečkih fantov in deklet priredilo v nedeljo dne 17. sept. prosvetni praznik, ki je bil po zatrdilu poročila posvečen delu in življenju naših viničarjev in vinogradnikov. Na celi prireditvi, ki je bila obiskana le po največ od maloštevilnih članov Društva kmečkih fantov in deklet, pa

ni bilo niti z eno besedo omenjeno delo in življenje viničarjev in vinogradnikov. Predsednik društva »Lipa« je čital o zaščiti prebivalstva v zaledju za primer plinske vojne, za njim pa je govoril inž. Lupša o deželi belega slona. Čudno se je nekaterim zdelo, ki so pričakovali res kaj posebnega o svojem delu in življenju, a se jim je govorilo povse o nekem, ki nima prav nobenih zvez z delom in življenjem naših viničarjev in vinogradnikov in so radi tega predčasno zapustili prireditve. Središčani pa, ki so popoldne priredili pavski koncert, si bodo v bodoče tudi zapomnili, da ne bodo hodili prirejat koncertov k Sv. Boleku, ko si isto lahko brez Bolekčianov, ki se koncerta udeležili niso, privoščijo doma v Središču.

Sv. Jurij ob južni žel. okolici. Stanko Golobgranc, posestnik graščine na Blagovni, izjavljam, na nisem nikdar podpisal nikake izjave za sedanjega župna g. Klajnšeka in so radi tega vse takšne govorice neutemeljene in lažnjive. Blagovna, dne 30. septembra 1933. Stanko Golobgranc.

Prevorje. V četrtek, dne 21. septembra je bil dan veselja vseh župljanov, in sicer radi tega, ker je bil ta dan prihod našega tako težko pričakovanega dušnega pastirja. Ob 5. uri popoldne so zabobneli možnarji in zazvonili zvonovi na mogočnem gričku cerkve sv. Anje ter naznanjali prihod. Sprejem je bil na podnožju grička sv. Anje. Prvi je pozdravil novodošlega g. župnika g. župnik iz Zagorja pri Planini, nato je pozdravila šolska mladina in podarila šopke prevorskih jesenskih cvetic. G. župnik se je pristrčno zahvalil za sprejem ter vabil župljane k spolnjevanju verskih dolžnosti. Za tem je bila procesija v cerkev, kjer se je vršila popoldanska služba božja z blagoslovom. Najpristrčnejšo zahvalo moramo izreči g. župniku Primožiču iz Zagorja, ki je kot namestnik provizorja dolgih 23 mesecev hodil na Prevorje opravljat službo božjo ter tudi kljub preobilnemu delu in mnogokrat slabemu vremenu katehetsko službo v šoli. Našemu novemu g. župniku pa kličemo, naj ga Bog ohrani zdravega mnogo let, da bo plodnosno deloval v vinogradu Gospodovem.

Sv. Ema ob Sotli. Letošnja pobožnost Večne molitve se je vsled skrbi nadomestnih gg. duhovnikov ob veliki udeležbi faranov z veliko

golazen. Krog glavne- ga kipa gori na stotine maslenih svetilk. Višek maslene svečanosti tvori prihod samostanskega opata, ki pregleda maslene kipe in na tisoče romarjev se vrže na tla in vstrajajo v tem položaju, dokler se ne vrne opat po ogledu v svojo palačo. Njegov obhod je znamenje za veselje, ples ter krič. Vsled izdihavanja tisočernih in tisočernih množic se začnejo masleni kipi tati in kmalu preostanejo od prvotno visokih in ponosnih maslenih junakov le še veliki kupi cedečega se masla.

Zahtevajte povsod »Slov gospodarja«.

Lepa strela to! Jaz že vem — že vem — kakšna strela je bila to —

Oddrsal je od naju in zopet začel klicati:

»Tonček! Tonček!

»Grozno!« je rekla Erika in se nenadoma spustila v jok. »To nesrečno sankanje —

»Erika!« sem rekel strogo, »ne govorite več te neumnosti! Prepametni ste, da bi govorili kaj takega. Naše nedolžno sankanje s temi tragedijami, katerih korenine so mnogo globlje, prav nič nima opraviti.«

Peljal sem jo z dvorišča na cesto. Tedaj sva zagledala žensko, ki je slonela na plotu na oni strani ceste.

Šipčeva Lizika.

Na njo ves ta večer nisem mislil.

»Lizika, kaj pa delate tukaj?«

Pogledala naju je z blodnimi očmi.

»Ali je on — ali je on — ali je on zažgal? Zakaj pa ga kliče oče kar naprej?«

»Lizika, kdo je zažgal, tega nihče ne ve. Jaz mislim, da je udarila v žago strela.«

»Strela? Ne!«

»Lizika, pojdite domov. Škoda vas je za Tončeta!«

»Škoda?« je trudno ponovila. »Že lahko res! Če on zaradi take deklinje —

Vrata pri štacuni so se odprla. Na prag je stopila Lizikina mati.

»Ali je že zopet zunaj? Petkrat sem že šla po njo. Moj Bog, taka nesreča!«

Brez svoje volje je odšla deklica v hišo. Mati nama je rekla:

»Danes kar ni šla od okna, vedno je gledala, kdaj se bo prisankal Tonček mimo. Zato je prepozno šla gori h križu. Večna luč je ugasnila, in tako je prišla nesreča. Toda ne pravite nikomur tega!«

»Ali luč sedaj zopet gori?«

»Gori!« je rekla žena in si pokrila z rokami obraz.

Sedmo poglavje.

Najtemnejši gozd.

Prišel nama je naproti nadučitelj in je prevzel Eriko. Nato sem taval sam domov.

Zemljiška knjiga — najvažnejši zapiski.

V koledarju »Slov. gospodarja« bremo letos članek, ki je bil že zdavnaj potreben našemu ljudstvu, to je temeljit in popolen pouk o zemljiški knjigi. Pisatelj je jurist, ki ima stalno s tem opraviti, zato je zbral vse podatke tako, da so točni in zanesljivi. V članku dobimo zadostna pojasnila o sledečem?

Kaj pomeni in kako izgleda zemljiška knjiga, kako se vršijo razni vpisi, vrstni red vpisov, izbris starih terjatev, zemljeknjižne delitve, pozivno postopanje, kolekovanje, zadolžnice, izbrisne pobotnice, prednostna izjava, za znanba, kupna pogodba celega zemljišča, zemljeknjižni predlog, izbrisno dovoljenje, kupna pogodba za eno parcelo, služnostna (servitutna) pogodba itd. vse je pojasnjeno in na zgledih pokazano ter so formularji za tozadevne vloge naznačeni.

Izpisek iz zemljiške knjige je eden glavnih listin v naših domovih. Poleg tega bo sedaj tudi ta koledar stalno navodilo, kako in kaj je napraviti v vseh raznih slučajih, ki se tičejo zemljiške knjige. Članek je obsežen in če bi izšel posebej v knjižici, bi skoro toliko stal, kot stane celotni koledar. Za to ne zamudite pravočasno naročiti koledarja »Slovenskega gospodarja« za leto 1934. Pišite

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

slovesnostjo vršila. Bog plačaj vnetim gg. duhovnikom za njihova prizadevanja! — Letošnja vinska trgateg je v naši fari, kakor tudi v sosednjih skoraj popolnoma uničena, ker se je grozdje večinoma posušilo, čeravno se je dobro škropilo. Tudi sadja skoraj ni nič. — Račujemo se šentemčani radi izpeljave nove ceste iz doline na veseli grič Sv. Eme. Cesta

je izpeljana, samo dograjena še ni. Naj bi se delo nadaljevalo in tudi dogotovilo. Naš rojak g. dr. Ogrizek je veliko žrtvoval in se trudil za graditev te ceste, s sodelovanjem sosednega našega prijatelja g. Turka.

Pilštaja. V noči 27. septembra je zatisnila življenja trudne oči Cilka Jug, ki je veliko let gospodinjila rajnemu g. kozjanskemu dekanu g. Marku Tomažiču. Bila je vzor pridne, gostoljubne in vedno vesele gospodinje. Pokojna je bila dobra znanka vseh brezštevilnih iz vseh slojev, ki so tolikokrat uživali izredno gostoljubnost g. dekana. Blago Cilko ohranimo v hvaležnem spominu pri najsvetejši daritvi, pri mizi Gospodovi in v naših molitvah!

Boji z orjaškimi kačami.

Strah pred kačo je kulturnim narodom prirojen in radi tega kačjo golazen tudi brez usmiljenja uničujejo. V starodavnih časih je bilo glede kač povsem drugače. Stari Rimljani, Grki in Egipčani so častili kačo po božje. Pri Indijcih in Kitajcih je kača še danes božansko bitje. Skoro vsako svetišče baš omenjenih pokrajin redi svojo sveto kačo.

Indijanci in orjaške kače.

Po Južni Ameriki splošno lovijo ter uničujejo nestrupene orjaške kače. Med južnoameriškimi kačami, katere posebno zasledujejo Indijanci radi pisane kože in užitnega mesa, bodi predvsem omenjena takozvana kraljeva kača.

Treba še posebej poudariti, da postane orjaška kača človeku nevarna le tedaj, ako jo slednji napade. Te vrste golazen vzdrži poldrugo leto brez hrane. Ako je lačna, se poda na lov po noči. Srne, ovce in divje svinje so plen, katerega se loti orjaška kača živoga. Poznan je slučaj, da je napadla orjaška kača celo bivola. Očila se mu je okrog telesa, da bi mu zdrobila kosti. Bivol se ni mogel ubraniti napadalke z rogovi, je tekal kakor podivjan okrog in se podil po južnoameriških pašnikih,

takozvanih pampah. Divji bik se je slednjič zgrudil onemogel, kača ga le ni mogla pogoltniti in se je zadušila pri požiranju plena.

Indijanci stikajo za orjaškimi kačami po gozdovih ter votlinah. Indijanec odrobi s tomahawkom (sekirico) kači glavo, kar se mora zgoditi z bliskavico, sicer ga zagrabi pošast za roko in se mu ovije krog telesa in mu onemogoči samoobrambo. Rdečkarji so pripravljeni na ta način boja. Po dva do trije se podajo na kačji lov. Ako kača enega v borbi obkroži, odreže drugi zveri — glavo.

Krokodil in kača.

Zelo zanimiv slučaj z orjaško kačo popisuje raziskovalec Hasler. Omenjeni se je mudil ob bregovih južnoameriške reke Orinoko in se je spuščal v pra gozdove ob veletoku Amaconas. V poltu je ustrelil nekoč orla in ptič je padel v vodo. Takoj se je prikazal krokodil, zagrabil je plen in odplaval z njim na pesek ob reki.

Ogromni krokodil še ni požrl cele ptice, ko se mu je bližala od strani kraljeva kača. Kar naenkrat se je pojavila orjaška pošast pred krokodilom. Z nepopisno naglico se mu je ovila krog telesa in pričel je med obema boj na življenje in smrt. Krokodil je poskušal neprestano, da bi približal napadalke svoje žrelo, a zastoj — kače ni mogel doseči z zobmi. Razločno je bilo videti, kako je kača vedno močnejše stiskala telo in je krokodil v obupu samo še tolkel z repom po pesku. Zopet sta se obe živali umirili, da bi zbrali moči za nadaljno borbo.

Med tem se je bilo odpravilo solnce k zatonu in krokodil je odlezel s svojim bremenom v vodo, kjer je penil valove z repom in šele čez dalje časa je postalo mirno. Oba borca je zakrilo valove.

Krik jaguarja je opomnil Haslerja, da se je vrnil v svoj tabor. Koj drugo jutro je odbrzel proti peščenemu mestu ob reki, kjer sta se že valjala oba orjaka, tesno privita eden ob drugega. Bilo

Prikorakal sem mimo gasilnega doma. Malo poslopje je stalo tik pri cesti. V njem je bila shranjena brizgalna, hišico pa so ob priložnosti rabili tudi za zapor, in če je kak človek izvršil v dolini samomor ali sploh kako nenadoma umrl, so ga položili na mrtvaški oder v tem poslopju.

Tu notri je sedaj zaprt sedel stari Grčar.

Potrkal sem na malo, zamreženo okence.

»He, Grčar! Ali me slišite?«

»Kdo me kliče? Ali ste vi, gospod Hubert?«

»Jaz!«

»Gospod Hubert, jaz nisem zažgal; jaz sem vendar stari Grčar.«

»Da, Grčar, verjamem vam!«

Tedaj je glasno zaihtel.

»Ali vas zebe, Grčar?«

»Zebe me. Čisto premočen sem.«

»Naročil bom, naj vam prineso odejo. Počakajte nekoliko časa!«

»Gospod Hubert!«

»Kaj hočete?«

Pri okencu se je prikazal njegov sršasti ob-

raz. Bil je grozen ta obraz, ko je zrl tako skozi omrežje.

»Gospod Hubert! Moja stara je zažgala —«

»Kdo? Vaša žena?«

»Ona. Premislil sem.«

»Grčar! Ali ste še vedno pijani?«

»Ne! Res je! Premislil sem!«

Za hip sem stal tam molče. Nato sem mu zaklical:

»Počakajte! Vrnem se.«

Hitel sem nazaj k pogorišču. Tam je Boltežar še vedno korakal sem in tja. Nekaj mož je strazilo pri zoglencem, kadečem se kupu podrtij.

Peljal sem Boltežarja na stran in mu pripovedoval, da sem bil pri gasilnem domu in da sem govoril z Grčarjem.

»Prepovedano je govoriti z ujetniki brez dovoljenja!« je rekel uradno strogo.

»Vem, gospod Boltežar. Morebiti pa boste le veseli, ko boste izvedeli, kar sem slišal jaz. Najprej pa: Grčarja zebe!«

»Naj ga zebe!«

Dalje sledi.



Najboljša reklama

za trgovce, obrtnike in zasebnike
so lepe tiskovine,

kakor n. pr. pismeni papir, zavitki, računi, memorande, dopisnice, letaki, lepaki, barvotiski, večbarvne razglednice in priporočilnice

ki jih izvršuje

v najmodernejši izpeljavi, hitro in po najnižjih cenah

Tiskarna sv. Cirila
v Mariboru, Koroška c. 5

